

imødekomme Landstingets Ønske. Men den ærede Finansminister har næppe opfattet Landstingets Ønske rigtig, naar han tror, at man er ked af, at der kommer for mange Oplysninger frem; saaledes er det vistnok ikke at forstaa. Da Landstinget for et Par Aar siden fik en ny Ordfører i Revisionsager, følte han sig vistnok noget overvældet af det ham ubekendte Stof og fremsatte en i Landstinget senere gentagen Anmodning om at forkorte Statsrevisionens Betænkning. Spørgsmaalet er, hvis det skulde ske, paa hvilken Maade. At det skulde ske paa en saadan Maade, at Oplysningerne overhovedet ikke blive disponible eller ikke komme frem, kan man jo næppe ønske selv i Landstinget. At man ikke kan ønske det i Landstinget, kan jeg let godtgøre. Hvis jeg tager Landstingsudvalgets Betænkning for Statsregnskabet 1889—90, hvis Ordfører var den nuværende ærede Justitsminister, vil man der finde følgende Udtalelse: „Udvalget formener dog at burde henlede Opmærksomheden paa Ønskeligheden af, at Statsrevisorerne ved de Regnskaber, som de modtage til Revision, søge at belyse Enkelthederne saa fuldstændig, som der efter disses Beskaffenhed maatte være Anledning til.“ Vi have altsaa her en bestemt Udtalelse af Landstingets Ordfører, den nuværende Justitsminister, der gaar ud paa, at Landstinget i ethvert Tilfælde den Gang aldeles ikke ønskede, at man skulde begrænse disse Oplysninger, men tværtimod opfordre Statsrevisorerne til at belyse Enkelthederne saa fuldstændig som muligt, og i denne Udtalelse af Landstingets Ordfører vil Folketinget vistnok med Glæde deltage. Vi ønske naturligvis, at Oplysninger paa enhver Maade maa komme frem, at blive til saa megen Gavn som muligt, men der tror jeg, som jeg antydede i Gaar, at Oplysningerne i Virkeligheden blive til mere Gavn, jo hurtigere de komme frem. Hvis det er muligt at skaffe Oplysningerne frem et Aar tidligere, end det nu gøres, saa vil den ærede Minister vistnok selv indrømme, at de komme til at gøre noget mere Nytte. Spørgsmaalet er, paa hvilken Maade det kan gøres, og jeg har ikke kunnet se andet, end at den Vej, jeg har antydet i Betænkningen, dog kan forsøges og tages under nærmere Overvejelse, og jeg er glad ved deri at have fundet den ærede Finansministers Støtte. Gennemser man de Oplysninger, der findes i Samlingerne om andre Landes Forfatninger, i Gothakalenderen og lignende Steder, vil man se, at det danske Statsregnskabs Aflæggelse i en

vis Henseende staar i første Række blandt alle de konstitutionelle Lande, nemlig i den Henseende, at det fremkommer hurtigere, end man i andre konstitutionelle Lande ser sig i Stand til at fremsætte det. I dette Forhold maa der naturligvis ikke gøres nogen Forandring. Dette Forhold kommer jo ogsaa til at berøre Benyttelsen af selve Supplementsperioden, men hvis man samtidig med Hurtigheden i Regnskabets Afslutning og Aflæggelse tillige kunde give en Del af Regnskabsoversigterne og i ethvert Tilfælde finde et Princip, hvorefter man kunde give dem som særskilte Anmærkninger til Statsregnskabet, ville de, som jeg har omtalt, og som det for Resten ogsaa tidligere er blevet hævdet baade af dette Tings nuværende Formand og af en tidligere afdød Formand, C. Berg, komme til at gøre betydeligt mere Nytte.

Jeg skal i Forbindelse dermed omtale de Bemærkninger, som den ærede Minister gjorde om Supplementsperioden. Naar jeg har brugt Udtrykket Supplementsindtægter og -Udgifter, er det kun en meget forkortet Betegnelse paa de Indtægter og Udgifter, der falde i Supplementsperioden, en Forkortning, der ikke kan gøres til Genstand for nogen Misforstaaelse. Da den ærede Minister nu har erklæret sig villig til at ville overveje og eventuelt fremsætte til Forhandling Spørgsmaalet om Forstaaelsen af Supplementsperioden, saa vil der jo ikke fra min Side være Anledning til nu her at komme videre ind derpaa. Det, som har været hævdet baade i Landstinget tidligere, indtil vor provisoriske Periode begyndte, og ogsaa i Folketinget, er dette, at Udgifterne maatte have været bevilgede, at man ikke i en Supplementsperiode kunde begynde Foretagender, som ikke have deres Støtte i Bevillingslovene. Det er jo hævdet mange Gange af forskellige Talere i Landstinget, og det er ogsaa hævdet her i Folketinget. Den ærede Minister antydede at ville føre Forhandlinger med Finansudvalget, og det er naturligvis et udmærket godt Udvalg, og Forhandlingerne vilde saa komme offentlig frem her i Tinget, men maaske Ministeren da kunde gaa et Skridt videre. Jeg maa først bemærke, at jeg ogsaa er enig med den ærede Minister i, at Gendarmeriregnskabets Afvikling er en meget daarlig Basis til at drøfte hele dette Spørgsmaal paa, men da vi forhaabentlig blive færdige med det, saa kan den ærede Minister jo optage den rent principielle Undersøgelse og gennemføre Forhandlingerne derom, og saa er det Spørgsmaalet,